

מאת עינה ארדל

מתוך "כשהגעגועים היו מבישים" קשב לשירה 2014

חלמתי על מגעים
שלא ייתכנו, שלא היו מעולם.
ההיית נוגע בי שוב
במקום שנרפא ונסגר
ככאב נעלם?

נתחיל ללכת
בשדה הקוצים בקיץ,
פנינו אפורים, כפות ידינו נחמה
שלא קיימת, קווצת שיער תדבק בפי
ואתה תושיט יד כדי להסיט אותה.

דומה שיכולנו ללכת שוב בין האפרים
ולהגיע אל עץ התאנה הזב ערגה
שהדבורים כבשו אותה והתממשה בשמן.
דבורים דברו את ההיכל, ולנו רק
כפות ידיים יחפות

ראה את ההרס כבניין מן התקופה הצלבנית
שטיפסנו להגיע עד אליו, בטני הרה, הבטת בי בחוסר סבלנות
ולא הבנת שעוד מעט אלד.

לא ידענו להבין אז זה את זה, אבל ראה
איך ילדינו גדלים נהדרים ומוכשרים,
לא חסרי אונים היינו אם יצרנו
את הפאר הזה.